DOMSTOLENS DOM
AF 29. MAJ 1979 [1]

Alberto Villano mod Nordwestliche Eisen- und Stahl-Berufsgenossenschaft; Pasquale Barion mod Tiefbau-Berufsgenossenschaft (anmodninger om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundessozialgericht)

»Successive arbejdsulykker«

Forenede sager 173 og 174/78

Sammendrag

Social sikring af vandrende abejdstagere — arbejdsulykker og erhvervssygdomme — bedømmelse af invaliditetsgraden — hensyntagen til ulykker eller sygdomme der senere er indtruffet under lovgivningen i en anden medlemsstat — forpligtelse — ingen

(Rådets forordninger nr. 3, art. 30, stk. 1, og nr. 1408/71, art. 61, stk. 5)

Artikel 30, stk. 1, i forordning nr. 3 og artikel 61, stk. 5, i forordning nr. 1408/71 forpligter alene den kompetente institution i en medlemsstat til at tage ulykker eller sygdomme, der tidligere er indtruffet under lovgivningen i en anden medlemsstat, i betragtning, som om de var indtruffet under lovgivningen i førstnævnte medlemsstat, men forpligter den ikke til også at tage ulykker eller sygdomme, der senere er indtruffet under lovgivningen i en anden medlemsstat, i betragtning.

I de forenede sager 173/78 og 174/78

angående anmodninger, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af Bundessozialgericht er indgivet til Domstolen for i de sager, som verserer for nævnte ret mellem

ALBERTO VILLANO, Lumezzane Pieve/Brescia,

1 — Processprog: Tysk.

og

NORDWESTLICHE EISEN- UND STAHL-BERUFSGENOSSENSCHAFT, Hannover (173/78),

og mellem

PASQUALE BARION, Matterello di Trento,

og

TIEFBAU-BERUFSGENOSSENSCHAFT, München (174/78),

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 30, stk. 1, i Rådets forordning nr. 3 om social sikring af vandrende arbejdstagere (JO 1958, s. 561) og af artikel 61, stk. 5, i Rådets forordning nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 (II), s. 366),

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af formanden for første afdeling, fungerende præsident J. Mertens de Wilmars, afdelingsformanden Mackenzie Stuart, dommerne P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keeffe, G. Bosco og A. Touffait,

generaladvokat: F. Capotorti
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og de skriftlige indlæg, der er indgivet i medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Artikel 30, stk. 1 i Rådets forordning nr. 3 om social sikring af vandrende arbejdstagere (JO 1958, s. 561) og artikel 61, stk. 5 i Rådets forordning nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 (II), s. 366), bestemmer begge, at såfremt tidligere indtrådte eller konstaterede arbejdsulykker eller erhvervssygdomme efter en medlemsstats lovgivning udtrykkeligt eller underforstået tages i betragtning ved bedømmelse af invaliditetsgraden, skal den kompetente institution i den pågældende stat ligeledes tage arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, der tidligere er indtruffet eller konstateret under lovgivningen i en anden medlemsstat, i betragtning, som om de var indtruffet eller konstateret under den for denne institution gældende lovgivning.

2. I Forbundsrepublikken Tyskland foreskriver § 581, stk. 3 i Reichsversicherungsordnung (RVO) (som ændret ved UVNG af 30. 4. 1963 (BGBl. I, s. 241)), at der skal ydes erstatning i form af en pension på 2/3 af årslønnen (»Vollrente«), hvis arbejdstageren bliver totalt uarbejdsdygtig ved en arbejdsulykke; ved en formindskelse af arbejdsevnen på mindst 20 % som følge af en sådan ulykke skal der ydes en forholdsmæssig pension eller en mindre pension (»Teilrente«) svarende til graden af uarbejdsdygtigheden. Ifølge stk. 3, første punktum i denne paragraf oppebærer den tilskadekomne, hvis arbejdsevne er nedsat som følge af flere arbejdsulykker, en erstatning i form af en pension for hver af disse, således også for en tidligere arbejdsulykke, når den ved de enkelte arbejdsulykker forårsagede grad af uarbejdsdygtighed tilsammen mindst er 20 %. Ifølge § 581, stk. 3, andet punktum skal følgerne af en arbejdsulykke dog kun tages i betragtning, når de har formindsket arbejdsevnen med mindst 10 %. I medfør af § 548 i RVO kan alene de efter RVO forsikrede ulykker betragtes som arbejdsulykker i henhold til § 581, stk. 3 i RVO.

3. Sagsøger i hovedsagen i sag 173/78, der er italiensk statsborger med bopæl i Italien, blev den 6. september 1969 offer for en arbejdsulykke i Forbundsrepublikken Tyskland. Som følge af denne ulykke tildelte sagsøgte i hovedsagen fra den 9. marts 1970 sagsøger en foreløbig pension svarende til 20 % af den fulde pension. Denne pension blev atter frataget ham ved udgangen af november 1970 med den begrundelse, at graden af hans uarbejdsdygtighed var lavere end det minimum på 20 %, der kræves efter tysk lovgivning for at begrunde ret til en ulykkespension.

Den 11. december 1970 blev sagsøger offer for en ny arbejdsulykke i Italien. Den kompetente italienske forsikringsinstitution — Istituto Nazionale per l'assocurazione contro gli infortuni sul lavoro (INAIL) — tildelte ham i denne anledning fra den 13. februar 1971 en pension beregnet på grundlag af en uarbejdsdygtighed på 17 %.

Den 22. juni 1972 indgav sagsøger en ansøgning til sagsøgte om fornyet tildeling af en pension for følgerne af ulykken af 6. september 1969. Sagsøgte afslog denne ansøgning ved afgørelse af 28. august 1973 med den begrundelse, at der ikke var indtrådt nogen væsentlig forværring, og at sagsøgers erhvervsevne ikke var nedsat i målelig grad. I en sagkyndig udtalelse af 9. juli 1973 blev nedsættelsen af sagsøgers erhvervsevne faktisk vurderet til 0 %.

Da sagsøger efter sagsanlæg hverken fik medhold i førsteinstans (Sozialgericht Hannover) eller i anden instans (Landessozialgericht Niedersachsen), indgav han revisionsanke til Bundessozialgericht. Til støtte for dette søgsmål har han bla. gjort gældende, at det i traktatens artikel 51 indeholdte princip om arbejdskraftens fri bevægelighed vil blive illusorisk, hvis de kompetente tyske institutioner kan undlade at tage arbejdsulykker, der er indtrådt på Fællesskabets område, i betragtning, blot fordi de ikke er indtrådt inden for RVO's umiddelbare anvendelsesområde.

4. Sagsøger i hovedsagen i sag 174/78, der er italiensk statsborger med bopæl i Italien, blev i 1942 offer for en arbejdsulykke, der indtrådte på det område, der på daværende tidspunkt udgjorde Det tyske Rige og nu Forbundsrepublikken Tyskland. Som følge af denne ulykke tildelte sagsøgte i hovedsagen sagsøger en pension svarende til 25 % af den fulde pension.

Denne pension blev frataget sagsøger i november 1955 med den begrundelse, at hans tilstand havde forbedret sig så meget, at invaliditetsgraden ikke androg mere end 15 %.

Den 5. april 1966 blev sagsøger offer for endnu en arbejdsulykke i Italien. INAIL fastsatte invaliditetsgraden til 14 % og tillagde sagsøger en tilsvarende pension.

Sagsøger ansøgte den 14. februar 1973 sagsøgte om fornyet tildeling af en pension for følgerne af ulykken af 14. september 1942. I den sagkyndige udtalelse, der var udarbejdet på sagsøgtes anmodning den 31. juli 1973, blev nedsættelsen af erhvervsevnen på grund af ulykken af 14. september 1942 vurderet til 15 %. Sagsøgte afslog ved afgørelse af 17. maj 1974 ansøgningen om fornyet tildeling af pension som krævet af sagsøger med den begrundelse, at invaliditetsgraden som følge af de arbejdsulykker, der var overgået sagsøger under tysk lovgivning, var lavere end den mindste sats på 20 %, der kræves ifølge § 581, stk. 3 i RVO.

Sozialgericht München, ved hvilken sagsøger anlagde sag mod afgørelsen fra sagsøgte, fastslog, at sidstnævnte ved at afslå at tage den senere i Italien indtrådte arbejdsulykke i betragtning ved afgørelsen af, om sagsøgers samlede invaliditetsgrad i det mindste var lig med 20 %, ikke havde taget hensyn til artikel 61, stk. 5 i Rådets forordning nr. 1408/71 og artikel 72 i Rådets forordning nr. 574/72. Sozialgericht fastslog, at disse bestemmelser skulle fortolkes således, at tidsfølgen for de forskellige ulykker var uden betydning ved fastsættelsen af erstatningen for de samme ulykker. Sozialgericht dømte derfor ved dom af 10. marts 1975 sagsøgte til at tildele

sagsøger en pension fra 1. februar 1973 svarende til en invaliditetsgrad på 15 %.

Efter sagsøgers appel annullerede Bayerische Landessozialgericht ved dom af 28. oktober 1975 dommen fra Sozialgericht München. Sagsøger har dernæst indgivet revisionsanke til Bundessozialgericht.

5. Bundessozialgericht, som de to sager i hovedsagen er blevet indbragt for, har ved særskilte kendelser forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal den sagsøgte tyske forsikringsinstitution ifølge artikel 30, stk. 1 i forordning nr. 3 fra Rådet for Det europæiske økonomiske Fællesskab og ifølge artikel 61, stk. 5 i forordning nr. 1408/71 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, tage den arbejdsulykke, der senere er overgået sagsøger i Italien, i betragtning, som om den var indtruffet under tysk lovgivning, når ydelsen af en rente til sagsøger for en tidligere under tysk lovgivning indtrådt arbejdsulykke er betinget af, at den ved de to arbejdsulykker forårsagede invaliditetsgrad mindst er 20 % (§ 581, stk. 3, første punktum i Reichsversicherungsordnung)?«

Begge forelæggelseskendelser er indgået til Domstolens justitskontor den 14. august 1978.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg både i sag 173/78 og i sag 174/78 af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af N. Koch, som befuldmægtiget, og alene i sag 174/78 af sagsøger i hovedsagen, repræsenteret af advokat H. Niesel, München, og af den italienske regering, repræsenteret af A. Maresca, som befuldmægtiget, bistået af F. Favara, Avvocato dello Stato.

Domstolen har ved kendelse af 14. februar 1979 forenet de to sager under den mundtlige forhandling og domsafsigelsen.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg

Ifølge *sagsøger i hovedsagen* i sag 174/78 afhænger tvistens afgørelse af spørgsmålet, om en i en anden medlemsstat indtrådt ulykke kan anses for en arbejdsulykke i henhold til tysk lovgivning. Dette spørgsmål må besvares bekræftende, når henses til formålet med EØF-traktatens artikler 48 til 51 og de generelle principper i artiklerne 3 (ligebehandling) og 10 (ophævelse af bopælsbestemmelser) i forordning nr. 1408/71.

Problemet har ikke fundet sin løsning i artikel 61, stk. 5 i forordning nr. 1408/71, da denne bestemmelse kun vedrører bedømmelsen af invaliditetsgraden, mens det spørgsmål, som opstår i denne sag, angår erhvervelsen af ret til de ydelser, der skal betales af den tyske ulykkesforsikring. Fællesskabsbestemmelserne indeholder i denne henseende et hul. Dette hul skal udfyldes, når henses til det formål, der forfølges ved forord-

ningerne og EØF-traktaten. En analog anvendelse af artikel 60 i forordning nr. 1408/71 om forværring af en erstatningsberettigende erhvervssygdom er i denne henseende hensigtsmæssig, idet den retlige situation i nærværende tilfælde kan sammenlignes med den, som består i tilfælde af forværring af en erhvervssygdom. Det er ligeledes muligt at slutte analogt mellem nærværende tilfælde og den ved artikel 45 i forordning nr. 1408/71 foreskrevne medregning af forsikringsperioder.

Hvis den i Italien indtrådte arbejdsulykke ikke tages i betragtning, vil sagsøger lide skade på grund af sin vandring. Det forhold, at den italienske arbejdsulykke tages i betragtning, vil ikke føre til en uberettiget dobbeltydelse, idet sagsøger kun anmoder sagsøgte om erstatning for den invaliditetsgrad, der er opstået inden for rammerne af anvendelsesområdet for tysk lovgivning.

Den *italienske regering* har først understreget, at det fremgår af forelæggelseskendelsen, at Barion, der er sagsøger i hovedsagen i sag 174/78, har lidt en dobbelt nedsættelse af sin erhvervsevne, nemlig 15 % på grund af ulykken i 1942, som henhører under tysk lovgivning, og 14 % på grund af ulykken i 1966, som henhører under italiensk lovgivning. Det kan derfor fastslås, at følgerne af den første ulykke overstiger den ved § 581 i RVO krævede 10 %'s nedsættelse af erhvervsevnen; det må desuden antages, at Barion har lidt en samlet nedsættelse af sin erhvervsevne med 29 %. Denne faktiske situation gør tilfældet Barion, som undersøges i nærværende sag, forskelligt fra tilfældet Villano, som er genstand for sag 173/78, fordi følgerne af den første ulykke i tilfældet Villano blev vurderet til 0 %.

Den italienske regering præciserer, at den italienske lovgivning udtrykkeligt foreskriver, at tidligere indtrufne arbejdsulykker skal tages i betragtning ved bedømmelsen af den samlede invaliditetsgrad (artiklerne 80 ff i P.R. nr. 1124 af 30. 6. 1965). I nærværende sag syntes Barion imidlertid ikke at kunne lade den tidligere ulykke bedømme af den kompetente italienske institution, fordi denne ulykke indtrådte på et tidligere tidspunkt end den 1. januar 1959; fællesskabsbestemmelsen (de ovennævnte artikler 30, stk. 1 og 61, stk. 5) synes at have suppleret og ændret den nationale italienske lovgivning, men kun inden for de tidsmæssige grænser, der er fastsat ved artikel 53, stk. 1 i forordning (EØF) nr. 3 af 1958.

Den i artikel 30, stk. 1 i forordning nr. 3 og i artikel 61, stk. 5 i forordning nr. 1408/71 indeholdte regel har som adressat alene den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning skal anvendes efter den tidsmæssigt sidste af flere ulykker. Det følger heraf, at den tyske ret, eftersom den tyske institution ikke er adressat for den ovennævnte regel, kun skal anvende tysk lovgivning, hvorefter en senere ulykke skal behandles som en forværring af en tidligere ulykke.

Under påberåbelse af den »ufuldstændige« karakter af ovennævnte fællesskabsbestemmelse gør den italienske regering gældende, at denne bestemmelse finder anvendelse på ansøgningen fra den tilskadekomne arbejdstager, som kan vælge mellem en bedømmelse af den samlede invaliditetsgrad og en separat erstatning

for hver ulykke efter lovgivningen i de medlemsstater, hvori de forskellige ulykker er indtruffet. Under alle omstændigheder medfører artiklerne 30, stk. 1 i forordning nr. 3 og 61, stk. 5 i forordning nr. 1408/71 ikke automatisk en ophævelse eller formindskelse af de rettigheder, som arbejdstageren har som følge af tidligere ulykker, der er indtruffet eller konstateret under andre medlemsstaters lovgivninger.

Den fællesskabsbestemmelse, der er indeholdt i de ovennævnte artikler 30, stk. 1 og 61, stk. 5, er også ufuldstændig af en anden grund. Den beskytter tilskadekomne arbejdstageres interesser, idet den garanterer en bedømmelse af den samlede invaliditetsgrad. Der er imidlertid intet foreskrevet om refusion mellem de kompetente institutioner, og der eksisterer hverken et udtrykkeligt afkald på enhver refusion eller en regel om en fast udligning af alle tænkelige refusioner.

Det forekommer hverken rimeligt eller fornuftigt at pålægge den institution, der er kompetent med henblik på den (i tidsmæssig henseende) sidste ulykke, den økonomiske byrde ved pensioner, som også udligner invaliditetsgrader, der er indtrådt ved tidligere ulykker, som er indtruffet under andre medlemsstaters lovgivning, dvs. under beskæftigelsesperioder, der er tilbagelagt i ovennævnte andre medlemsstater. Den ved hver arbejdsulykke forårsagede byrde bør bæres af det økonomiske system, inden for hvilket den erhvervsvirksomhed, der skaber ressourcer og rigdom, er blevet udøvet, og i hvilket betalingen (og evt. henlæggelsen) af bidrag til den sociale sikringsordning har fundet sted. Desuden går talrige fællesskabsbestemmelser på området for social sikring i denne retning (f. eks. artikel 60, stk. 1, litra b) og c) og stk. 2, litra b) i forordning nr. 1408/71).

Af disse grunde foreslår den italienske regering, at det forelagte spørgsmål besvares således:

»Artikel 30, stk. 1 i forordning nr. 3 af 1958 og artikel 61, stk. 5 i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at den i disse to artikler indeholdte bestemmelse kun vedrører den kompetente institution i den medlemsstat, under hvis lovgivning den (i tidsmæssig henseende) sidste arbejdsulykke er indtruffet eller konstateret, at den finder anvendelse efter anmodning fra den tilskadekomne arbejdstager, som kan vælge en særlig behandling, jf. artikel 60, stk. 1, litra b) i forordning nr. 1408/71, og at den i hvert fald ikke automatisk bevirker en ophævelse eller nedsættelse af de rettigheder, som arbejdstageren har som følge af tidligere ulykker, som er indtruffet eller konstateret under andre medlemsstaters lovgivninger, og at den kun er gyldig, såfremt den suppleres af princippet om fordeling af byrden ved ydelserne mellem de kompetente institutioner i de forskellige medlemsstater, under hvis lovgivning de forskellige ulykker er indtruffet eller konstateret«.

Ifølge *Kommissionen*, som fremfører samme argumentation i de to sager, må det antages, at fællesskabslovgiver ved at udstede artikel 30, stk. 1 i forordning nr. 3 og artikel 61, stk. 5 i forordning nr. 1408/71 har villet vedtage en ordning, der skulle sikre, at den institution, der er

ansvarlig for den sidste forsikringssag, tager tidligere ulykker eller sygdomme i betragtning. Denne institution er nemlig den bedst kvalificerede til at foretage den nøjagtige bedømmelse af den samlede invaliditet i tilfælde af en række arbejdsulykker eller erhvervssygdomme.

Denne fortolkning bekræftes af en erklæring fra Rådet vedrørende artikel 61, stk. 5 i forordning nr. 1408/71, vedtaget ved ovennævnte forordnings vedtagelse og optaget i Rådets mødereferat af 14. juni 1971. Teksten til denne erklæring, der er forelagt af Kommissionen i et supplerende indlæg, lyder således:

»Rådet fastslår, at:

— artikel 61, stk. 5, ikke falder ind under de i artikel 12, stk. 1, indeholdte forskrifter om forbud mod dobbeltydelser, men vedrører bedømmelsen af invaliditeten;

— denne bestemmelse sigter på at tage hensyn til de arbejdsulykker og de erhvervssygdomme, der tidligere er indtruffet under lovgivningen i den første medlemsstat, som om de var indtruffet under lovgivningen i den anden stat, hvor institutionen skal bedømme invaliditetsgraden som følge af en ny arbejdsulykke eller en ny erhvervssygdom. Institutionen i den anden stat kan ikke bedømme situationen i forbindelse med den første ulykke på ny, men skal anerkende den beslutning, der er truffet i den første stat;

— desuden forpligter denne bestemmelse institutionen i den anden medlemsstat til at tage hensyn til de arbejdsulykker og de erhvervsssygdomme, der tidligere er indtruffet med henblik på fastsættelse af en samlet invaliditetsgrad; den kan således ikke bestemme graden udelukkende under hensyntagen til den anden arbejdsulykke eller den anden erhvervssygdom.«

Kommissionen foreslår endelig, at det stillede spørgsmål besvares således:

»Ved bedømmelsen af invaliditetsgraden efter artikel 30, stk. 1 i forordning nr. 3 og artikel 61, stk. 5 i forordning nr. 1408/71 skal den for en arbejdsulykke kompetente forsikringsinstitution i en medlemsstat tage den forsikredes arbejdsulykke, der er indtruffet tidligere i en anden medlemsstat, i betragtning, som om den var indtruffet under lovgivningen i den første medlemsstat, når denne lovgivning udtrykkeligt eller forudsætningsvist foreskriver, at tidligere indtrufne eller konstaterede arbejdsulykker skal tages i betragtning.«

III — Mundtlig forhandling

Kommissionen, repræsenteret af N. Koch, som befuldmægtiget, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 27. marts 1979.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 3. maj 1979.

Præmisser

1 Ved særskilte kendelser af 27. juni 1978, indgået til Domstolens justitskontor den 14. august 1978, har Bundessozialgericht i henhold til EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal den sagsøgte tyske forsikringsinstitution ifølge artikel 30, stk. 1, i forordning nr. 3 fra Rådet for Det europæiske økonomiske Fællesskab og ifølge artikel 61, stk. 5 i forordning nr. 1408/71 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, tage den arbejdsulykke, der senere er overgået sagsøger i Italien, i betragtning, som om den var indtruffet under tysk lovgivning, når ydelsen af en rente til sagsøger for en tidligere under tysk lovgivning indtrådt arbejdsulykke er betinget af, at den ved de to arbejdsulykker forårsagede invaliditetsgrad mindst er 20 % (§ 581, stk. 3, første punktum i Reichsversicherungsordnung)?«

2 Dette spørgsmål er blevet rejst under to sager mellen på den ene side Nordwestliche Eisen- und Stahl-Berufsgenossenschaft (sag 173/78) og Tiefbau-Berufsgenossenschaft München (sag 174/78) og på den anden side arbejdstagere med italiensk statsborgerskab — sagsøgerne i hovedsagen — som begge er blevet ofre for arbejdsulykker indtruffet på Forbundsrepublikken Tysklands område. Efter at de var blevet ofre for en ny arbejdsulykke, denne gang i Italien, anmodede de to arbejdstagere forsikringsinstitutionerne — sagsøgte i hovedsagen — om at tage nævnte ulykke i betragtning ved afgørelsen af, om de i den relevante tyske lovgivning fastsatte betingelser for erstatning i anledning af arbejdsulykker var opfyldt.

3 Artikel 30, stk. 1, i forordning nr. 3 og artikel 61, stk. 5, i forordning nr. 1408/71 bestemmer begge, at såfremt tidligere indtrådte eller konstaterede arbejdsulykker eller erhvervssygdomme efter en medlemsstats lovgivning udtrykkeligt eller underforstået tages i betragtning ved bedømmelse af invaliditetsgraden, skal den kompetente institution i den pågældende stat ligeledes tage arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, der tidligere er indtruffet eller

konstateret under lovgivningen i en anden medlemsstat, i betragtning, som om de var indtruffet eller konstateret under den for denne institution gældende lovgivning. Disse to bestemmelser forpligtede således alene den kompetente institution til at tage de ulykker eller sygdomme, der tidligere er indtruffet under lovgivningen i en anden medlemsstat, i betragtning, men ikke dem, der er indtruffet senere.

4 Sagsøgerne i hovedsagen gør imidlertid gældende, at det er nødvendigt at anvende den i de nævnte bestemmelser indeholdte regel analogt på ulykker eller sygdomme, der senere er indtruffet under lovgivningen i en anden medlemsstat, når henses til formålet med EØF-traktatens artikler 48-51 og de almindelige principper, som forordningerne nr. 3 og nr. 1408/71 hviler på. Ifølge sagsøgerne i hovedsagen er de kompetente institutioner ikke alene forpligtet til at tage de ulykker eller sygdomme, der tidligere er indtruffet under lovgivningen i en anden medlemsstat, i betragtning, således som det er fastsat i de pågældende bestemmelser, men også de senest indtrufne.

5 Dette anbringende kan imidlertid ikke tages til følge.

6 Ved at pålægge den senest kompetente institution pligt til at tage ulykker eller sygdomme, der tidligere er indtruffet under lovgivningen i en anden medlemsstat, i betragtning, som om de var indtruffet eller konstateret under den for denne institution gældende lovgivning, har de pågældende bestemmelser til formål at sikre den arbejdstager, som har været offer for en eller flere ulykker eller sygdomme i en anden medlemsstat, den samme behandling som den arbejdstager, der befinder sig i samme situation, og som ikke har forladt den pågældende medlemsstat. Disse bestemmelser har således på rimelig måde sikret gennemførelsen af grundprincipperne i EØF-traktatens artikler 48-51.

7 Det forelagte spørgsmål må derfor besvares således, at artikel 30, stk. 1, i forordning nr. 3 og artikel 61, stk. 5, i forordning nr. 1408/71 ikke forpligter den kompetente institution i en medlemsstat til at tage ulykker eller sygdomme, der senere er indtruffet under lovgivningen i en anden medlemsstat, i betragtning, som om de var indtruffet under lovgivningen i førstnævnte medlemsstat.

Vedrørende sagsomkostningerne

8 De udgifter, der er afholdt af den italienske regering og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har indgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres.

9 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende det spørgsmål, som er forelagt den af Bundessozialgericht ved særskilte kendelser af 27. juni 1978, for ret:

Artikel 30, stk. 1, i forordning nr. 3 og artikel 61, stk. 5, i forordning nr. 1408/71 forpligter ikke den kompetente institution i en medlemsstat til at tage ulykker eller sygdomme, der senere er indtruffet under lovgivningen i en anden medlemsstat, i betragtning, som om de var indtruffet under lovgivningen i førstnævnte medlemsstat.

Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Pescatore

Sørensen O'Keeffe Bosco Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. maj 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Formand for første afdeling,
fungerende præsident